

Honza Hoeck

KURATORBERETNING

Learning Out Loud / LOL Beslutning (TOVES 3.10.-31.10. 2015)

Jeg kan ikke huske det hundrede procent, efter Boreliaen er jeg nemlig blevet Slaskeskal. Navnet opstod på ferniseringsaftenen og illustrerer, for at sige det som det er, at mine pandelapper skulper rundt i betændelse. Dette påvirker både kognitive funktioner såvel som fysisk formåen. Ikke desto mindre vil jeg fortælle om dengang jeg troede, jeg kuraterede en udstilling med LOL Beslutning, og jeg vedlægger en række billeder som bevis for al denne kombineren.

Vi var kommet frem til at der skulle dannes et firma, LOL Beslutning, og at vi ville formalisere processen med at skabe og kuratere udstillingen i form af et repræsentantskab der kunne udstikke en overordnet strategi, en ledelse der ville tage beslutninger og uddelegere opgaverne, og en medarbejderstab der arbejdede på en etage. Jeg havde også set for mig, at vi kunne skaffe en del penge, da jeg normalt formår at opfange meget i udstillingen. Så de fussionerede deres hang til office-aesthetics med fantasien om en økonomi, og det gav firmaet som naturligt ledemotiv. Krop samtidig bureaukratisk og energisk praksis: Her kunne urimelige ting finde sted, indenfor det rimeliges rammer.

Da det imidlertid viste sig at kun Københavns Kommune ville støtte projektet, og dette i form af en forholdsvis lille underskudsgaranti (som de plejer), og der således ikke ville tilkomme firmaet nogen startkapital før efter produktionen var udført, gav processen med firmaet ikke rigtig mening længere. Alt vi nu kan sige er: Udstillingen er støttet af Københavns Kommunes Billedkunstudvalg.

Det grænsede til ironi. Ulrik og jeg snakkede til åbningen om, hvordan adskillige af elementerne netop havde en klar kommunal klang i sig. Klaverbænken, for prosaisk til at stamme fra en kirke, og som med sit distinkte blå betræk og samlingernes for praktiske og direkte karakter nærmere signalerede kommunalt inventar. Er det dette vi er kommet for at lære højt? Kunne det være af samme grund Statens Kunstfond ikke så sig selv reflekteret i projektet? Blandt andet disse claves stier, der emmede af parcelhusentropi, zigzaggende grænsedragninger mellem udstillingens forskellige

områder, med ekkoer af forsvunde tiders nabostridigheder iboende, blæsende sagte ind i fremtiden hvor vi nu stod med lunken vin i plastikkrus.

Hvad der derefter fandt sted, lader sig kun dokumentere som iturevne billedefragmenter og stykker af manuskripter skrabet op fra bunden af et samarbejde, der fandt sit lavpunkt en torsdag aften hvor Beslutningen under en fremførsel valgte at oute mig som kurator. Jeg havde skuffet dem med min mangel på proces og mine ufølsomme bemærkninger. Det blev kunst foran publikum og pilespidser i mine lår og min lever. Lige præcis der, skyd en pil på dem.

Senere igen mødtes vi på Dyrehaven hvor der blev talt ud, og jeg trak mine egne streger i det institutionelle og menneskelige, og de udlagde deres skuffelse igen, nu med øjenkontakt. Der var en fornemmelse af forståelse blandt os, en erkendelse af gensidige ulykker og dårlige gerninger. Hun bærer ikke nar. Vi omfavnede LOL stil, og det blev oplyst, at der stadig var en mulighed for at gøre noget sammen. Vi udgiver et katalog. Det kunne meget vel være. Og vi følte langsomt en gnist komme tilbage i rummet mellem os.

Efterfølgende har jeg kigget i deres Google Chrome landskaber for at finde ud af hvad der skete. Deres pulje er fyldt med manuskripter, lydfiler der for sig selv ingen mening giver, bidder af videoer, en daybed delt i et drive. Ting hevet gennem oversæt, snublet skamskudt ud på den anden side. En bæk af bogstaver snor sig i Beskeder, en brønd står og smuldrer bort foran et hav af skriveborde, graden af redigering står hen i det uvisse.

Hvad var det egentlig de havde lavet? Så meget omdirigeren.

Jeg har fået tilsendt fotos og lydoptagelser fra Magnus der en dag bliver nødt til at gøre alvor af det arkiv, måske om tyve år, hvem ved? Og hey, er han egentlig til stede som publikum eller som en del af crewet, spørger jeg mig selv? Er der andre der har undret sig over dette? Har jeg nogensinde været til noget med ham, hvor han ikke enten var involveret i at dokumentere eller skubbe ting sidelæns på den ene eller anden måde? Eller er han i virkeligheden en slags SMK's NSA? En drone der spotter avantgarden før den gror sig rigtig stærk, så den kan udslettes pr mobil, skulle man være så uheldig at ens nummer blev trukket i vod. Er hans udseende således et dække, er det *derfor* han ligner en terrorist (hvis ikke da hans skjorter og hans verdens sødeste menneske gav ham totalt væk som ik)? Eller bliver det ham der i kraft af Kaslov Arkiverne tager os alle med ind, hvori vi ser os selv uden rynker, uden børn, så hensunkne i hinanden og alt dette arbejde, mængden af dåseøl der er løbet gennem os i tidens løb...

I virkeligheden har vi måske kun været højst hundrede kroppe omkring. Men hvad Brian Eno sagde om Velvet Underground: Hvis de alle selv starter et band er virkningen enorm. Ikke blot en menneskemængde men en portefølje af effekter tillige. Mange af dem har bidraget til udstillingen, måske de fleste faktisk, præcis hvilke og hvor mange ved jeg ikke. Sådan er det selvfølgelig tit, men her, fornemmer jeg, muligvis endnu tiere. Måske fordi de er så unge og myldrer sådan. Jeg kan godt

lide dine designs, Sille, sive, siver, ind, hvorfor, alting, opstod, få dit, hjerte, smelte, holder, med de, største, helte, yeah.

Imens har jeg abonneret på visionær massage fra Visage. En strøm af gudsbenådede brynjer rasler stålbesatte vandfald af sig fra Wooden scenen, hihat-rolls, elguitar, vocoder, episke drum fills, studier i blackmetal. Beslutningen har været en stribe af deres løsladelser under udstillingen, og de har hver især ført frem. Jeg oplevede desværre ikke Watermark men G Djeeps Forslået og Voldsramt Mixtape har kørt på forfra siden åbningsaftenen. Gad vide hvor længe det her kan vare ved?

Med Visage er muligheden for helten også genintroduceret i det musikalske landskab, lige dele Samurai og Don Quixote som han er, og det med en troværdighed helt igennem ikke-bagstræberisk. Man fornemmer ingen længsel efter fortiden, men snarere en smerte over tabt fremtid, i lyset af samtidens ulidelige overalt. Dette er en post-internet helt, hans oprigtighed ikke stedsspecifik, afskåret fra oprindelse som sådan. I stedet flakker han rundt i Odenses gader efter en slåskamp med sin bedste ven og dropper beats og Japanesserier i forsøget på at nå frem til sig selv. Tager Shinkanzen med ondt i hjertet og orkeren på en orange billet, jeg er ved at være træt af at se dig i lårkort. Hans agens formes ikke i råstyrke, men opstår af lige dele sårbarhed og udsyn, danner jeg skulpturer, leder efter mit øjeblik, færdiggør lige min HF. Det minder mig om Lawrence Weiners blødgørende blik på de abstrakte ekspressionisters macho kult: Det var den første maskuline forestilling der tillod den amerikanske mand at være følelsesfuld. Nåååååå, søde Pollock, muskuløs og fuld af emotions, drypper verdenshistorie fra sine abstinensplagede hænder. Således præsenterer Visage sin krop til gehør. Hvad er titlen på dette menneske?

Men han bliver ikke en hybrid af denne grund, som Jörg Heiser ellers vil det, selvom hans subjekt aldrig er det samme, et usammenhængende forbrug, der ikke tager en ende, hele kroppen flydende. Hybriden skylder nemlig for meget til post-modernismen, og denne helt er sin egen tids mand, han vil blive inde. Ønsker ikke at skubbe rundt på efterladenskaberne af en forgangen kultur, men bevæger sig, bevæger sig, bevæger sig, bevæger sig. Han fører lyd rundt i et miljø. Jeg ser deres sluser som udtryk for en kulturel gravitation, der ikke danner afstande til kilder gennem en 80'er agtig separationsangsts besatte klamren sig til det uoprindelige, men netop blot skyller rundt, går med hunden gennem byen på en uendelighedstrappe af Escher. Du kommer intetsteds fra, på vej ingen steder hen. Der findes ikke længere uoriginaler, kun ler. Diegetikken sprængt.

Visage,

Visage,

Visage.

Og Synd og Skam? Det her punk. Men i modsætning til første bølge er denne brænding ikke anti-establishment, helt uden modbillede. Aggressiviteten stadig intakt, anarkismen ligeså. Men hvordan ser anarkisme så ud i et helt igennem institutionaliseret felt? Den spiller spansk guitar, mødes på netcafe, fører til referat. Dens grundliggende impuls er en kærlighedsdrukken destruktiv opløsning af alting. I

modsatning til Iceage's stilistiske renhed og optagethed af sound er Af med Hovedet's Skamlinger nemlig orienterede mod skilleveje, mod metode og proces; det skabte lastes op i puljer, senere føres strategi igennem. Det er en bureaukratisk punk, adækvat for nutid og fremtid, raser imod ingenting med sin biopolitiserede krops altopdædende selvforbrug, og som sådan dybt rystende og skræmmende i alt sit fingerspil. Smukbasse, rådenskink, ladepad. Her er fyldt med vold og medarbejderudviklingssamtaler og stemmer der rives over af makeup effekter. De er en operativ enhed der arbejder i notation, konstruktion og produktion, applikerer sig selv i Elpiano prolife-studier, extended techniques, og korstykke for 4 sangere og et SmartBoard. De spiller på et design. Den frie musiks frihed forløst i tre vinyler og en guitaristisk opsats. Den unge gud er begyndt at røre på sig: Det er modbydeligt at sige, men jeg tror jeg skyder mig en rocker.

Der var lagt mange spor af mere eller mindre ekstrem matrikulær karakter ned i udstillingen. Blandt andet min form, mine muskler, min musik. Og som nævnt, claves stierne der bar vidne om parcellers trukne skel i forstadsasfalten, en mængde spyd i form af armeringsjern klasket pillespidseflade for enden, bueskytter bragt til manuskripterne, noget der lignede akustiske rumdelere opstillet, et hvidt camouflaget stof der havde været i brug af britiske styrker i Afghanistan nedhængt, opgøret mellem Kassebedrøvers og Underslagers klappet frem, og ikke mindst den kurator udning jeg selv stod model til skudt ud af en aftensstunds stille fred og ro. Selv malerierne er blevet til tasker her. Hjemsted for mere end én type indhold.

Jeg kan ikke lade være med at tænke tilbage på åbningen af omkvæds kapitlet i Tusind Plateauer hvor et skræmt barn opretter en form for orden omkring sig selv ved stille at nynne en sang – den mest simple måde at danne en matrikel på. Først helt nænsomt, og derefter med stigende styrke, efterhånden som omkredsen gror og selvilliden udvider. En husliggørelse af æteren. Og hvor meget matrikulær lyd der fremvises her, ustandseligt i potentiel konflikt med omverden, eftersom matriklens afgrænsning alene giver land til den kommende grænsestrid.

Dette er blevet fuldkomment internaliseret i hip-hoppen, hvor græsplænen, oksekøddet, kampen og forlænsgheden udgør de mest grundlæggende figurer. En problematik som naturligvis også kan spores helt tilbage til den klassiske rivalisering mellem Beatles og Stones, og gentagelsen tredive år senere med Blur og Oasis. Og hvordan egentlig herhjemme? Havde tv2 og Gnags nogensinde noget lignende kørende? Eller var det trods alt for udansk? Kan man overhovedet bringe Peter AG til at mene noget dårligt om nogen? Jeg så Andreas postede *Danmark* under de syriske flygtninges motorvejsvandring ad E45. Du trænger ti' no'n der pudser din nææse, og nullrer dine ø'r. For et øjeblik, der, ingen grænser i musikken.

Men vi lever i en matrikulær verden, Peter AG eller ej, og kampen er brudt frem i bryster. Det er kun få dage siden bevæbnede mænd trængte ind på Bataclan i Paris og skød tilfældigt løs under en Eagles of Death Metal koncert – ikke med henblik på at tilrane sig tingbogen, men for at sætte lande i os alle. Her kunne den matrikulære handling ikke længere sameksistere med et musiklokale, de begreb kun skuddets

billede. Men de skulle have åbnet mund i stedet for ild, for det er den mest grundlæggende forlænsning der besiddes. Er det ikke hvad den G-nøgle dybest set gør? Sætter territorium?

Når lyden forlader munden, spreder organerne sig ud i rummet som bølger. Ether træder frem. Og selv om vi ikke længere identificerer lufttryk skubbede hende ud af lungerne, hals og mund, så viklet rundt om tungen og tænderne for endelig parcel som konsonanter og vokaler gennem hans læber, derefter holde lyden af elementet frem i vores ansigter med matrikulære signaler; her er jeg, søn af andre mennesker, fyldt med luft, Bror med Brødre, plantet på jord for at stå her som en planke mellem arbejde. Denne politiske dimension af lyd, den *står* i rummet, har effekt og repræsenterer vejen rundt, ikke at udtrykke meninger. Ingen gidsler, kun spredark. En flod stoppes med et ark papir.

Beslutningens kroppe besidder uhørt tilstedeværelse, altid i gang med blivelse, af med hovedet, videre på med kroppen, når lyden sidst når omkring kød står den som en slimet grøft og kaster foran – boede her og død. Men nogle gange tager vi på ferie til Lissabon, og håber, at kaffe systemet er intakt, når vi kommer hjem.

I mellemtiden er TOVES dog blevet februar, og der er for langt til latte.

Men mens vi endnu befinder os på matriklen er det mest:

- Riddere: Hvad er navnet på denne turnering min herre?
- Kommune: Den pre-pubertære musikskoles glatte entropi, før alt andet, claves.
- Firmaproblematikker: Et flowchart over en kop kaffe hvisker *Får vi lov at beholde loungen efter nytår, jeg mener, med dette underskud i sigte???*
  - Kærlighed: Et punkt der knækker. Destine og Destina. Aftenscene hvori der deles noget sonisk.

Men der er også en mængde jeg ikke står overfor. Simpelthen. Vi er blevet så vant til at fremføre sammenhænge, at vi helt har glemt hvordan man taler uforståelse. I dag oplevede jeg noget jeg håber Jørgen Leth kan forstå om nogle dage? Ja da, selvfølgelig. Eller at præsentere det der virkede, fremfor det der ikke fungerede optimalt, eller bare fremstod uklart. Hvadfor var der en butik som ingeniørene promoverede et salg? Og var den lounge i virkeligheden lidt anstrengt, snarere end en afslap? Kærligheden og kampen mødes begge i køle ud områder, der fungerer som en midlertidig introduktion af matriklen i det offentlige rum; her kan man føle sig hjemme og sænke paraderne i andres åsyn. Men at indføre midlertidige matrikulariteter i det fælles er at ligne med en kold krig, en remis.

Et hippieagtigt brætspil foldes nu ud til alles forbrug.

Men hvorfor vælge hippiens matrix? I den ser vi et tvungent repertoire af smilene, kram og positive kærlighedsytringer, der i bedste lidestil positionerer enhver ikke aktualiseret lidning som et automatisk udtryk for en bevidstgjort og målrettet fjendtlighed. Humørikonet heart eller død. I denne sækkestol hviler der således en latent voldelighed, der kan føres til bogs hvis fredens tegn ikke fremrykkes som

ventet. Denne passiv-aggressive skiltedynamik vi kender så godt fra sociale tidender. Men hvad er det for nogle udrasende produkter de sætter sammen, med denne skånejobsansatte til tider voldsinficerede Ja-hat? Den er en affirmativ kritikalitets tegn på, at den genneminstitutionaliserede verden netop indfarver alle deres valg med sit ja, for der findes ikke et udenfor eller et nej at sætte på hovedet længere. Men er der så overhovedet tale om et valg? Reproducerer vi så ikke blot allerede eksisterende magtstrukturer, vil hans dynamiske indvending lyde? De svarer i en død unison intonation: Her skabes forskellene gennem gentagelser, ikke ved at stille ting i relation til hinanden, men at sætte dem i forhold til sig selv, da bliver de meningsfulde for real. Ja, hatten fordrer en evig fordobling af det indenfor, der skylles rundt i til enhver tid. Orkesteret kan føre dette igennem med succes fordi, at det ikke længere forventes af dem, at de skal forme en dannelse, men i stedet sætter en materialiseringsproces igang, hvorunder stråler af monetære overførsler og kommunikation får krop og tilsynegørelse. Luk mig ind i ud!!! Luk mig nu ind i uuuud, pleeeeeaaaaase!!!! Nej, du er en bøv, du må blive ude herinde, fordrer mantraet, et symptom er din ene mulighed, intens som kød i denne asymbolske uorden, blive et stumt objekt. Tidens politi tilsiger alt er produktion, og intet design. Vi transmitterer, men kommunikerer ikke nødvendigvis. Her smelter livet og kunsten sammen, og kan derfor ikke trædes udenfor. I dag er det faraofatterens absurde rolle at opfinde virkeligheden, træde forbi sit kød og indenfor i mumiens uendeligt fordoblede rum.

Men kødet er, som vi ved det at være, en ufattelig genstridig og træg fordelingsform. Og det indenfor de taler om, er ikke kun at begribe i en idealiseret fase, men finder også helt konkret sted i den vævsagtige matrikulære tonnage: Hvem kan møde op her og bevidne kredsen, måske endda blive del af den? De fører en socialitet som vi ser den i assorterede post-apokalyptiske scenarier, hvor kredsen af overlevende kultiverer et helt igennem radikaliseret indenfor, idet alt udenfor den umiddelbare omgivelse bebuder sudden death og uskøn skæbne. Scenariet hvor hegnet brydes ind og det vælter frem med zombier der slukker kød for stedse er en type afmatrikularisering, idet alt levende nu finder sig selv på samme etage som alt andet, en rædselsvækkende blowout af tilbageblivende human bevidsthed stadig indeværende, en tilbagekaldelse af alle skøder, en re-routing til dengang lindetræ blot var en planteform og ikke besad clavesblivelse, en lukning af klubben, der ikke lader sig anke. Og det er naturligvis fuldstændigt uacceptabelt, dette fald i al valuta. Det er hele pointen. Det kan der ikke herske to meninger om, idag findes kun dette ene mén. Således må vi sige ja, ja, ja og føre oksekød frontalt frem, og heri genkende, at forlænsheden altid ankommer med et kram monteret forrest. Det er det første slag der falder, kysser din kind med skarpslebne knogler, flækker dig med en highfive, børster dit ansigt af med en lounge.

Og én (resten vil bladre alt i mig) bemærkede, at hele denne gruppe af kunstnere, Af Med Hovedet, alle er mænd. Måske han lægger mærker fordi de er tilpas kraftfulde, så ufattelig megen forlænsighed og løvehjerter. Det er muligt at intellektet er kappet af og kroppen flyttet frem, men der er ikke desto mindre tale om en ganske bestemt type af krop, nemlig en der bærer sten fremad. Men er det ikke også krybende tidstypisk at tænke i kvoter; hvor haver hunnerne henne? Det er politisk

korrekt, jo, jeg ved det med forståelse, men ser også, at han jo har ret. Det er da bemærkelsesværdigt. Mens de fører lyd rundt, plasker hun omkring i poolen. Her vil de indvende; vi havde da både Mira Winding, Nina Cristante, Pernille Abd-el Dayem, Cæcilie Højbjerg Poulsen og Marianne Femerling med, og det er rigtigt, jovist, det er ikke på den måde. Men de er samarbejdspartnere, ikke del af kroppens egentlige muskulatur. Og i øvrigt er dette første gang visse af navnene overhovedet nævnes, Pernille, Cæcilie, Mira. Samarbejdspartnere? Når Visage fører frem bebudes deres komme med besyngelser af den højstemteste karakter, her træder guder ud med brynjesigelse, mens kvindernes tekster mumles stille ned i olietønder uden forud eller bagud bebudelse af nogen art, en ordløs offentlighed. Hvorfor dog denne kvindestilhed?

Her sniger en Don Draperism sig uset ind. Han hviler ud på sofaen, beruset af sit ansvar og sin agens, fortrukket af den monumentale forestilling om eget ansvar for egenhændigt at drive verden videre. Af med Kroppen fører et sæt af groupies der besidder større eller mindre mængder af agens hver især, men samlet set fremstår som et kobbelt af sekretærer i et medieagentur på ritalin. Jeg ser denne ansættelsesstrategi som en på den ene side dybt konservativ kønsdynamik, men også som en struktur der muligvis er dobbeltsiddig på samme vis som ja-hatten, fyldt op af lige dele magt og ny kritikalitet. Hito Steyerls svar på vores tiders tvungne forbrug af egen subjektivitet i lyset af en oplevelsesøkonomi der lider af ADHD er trods alt; at blive til et objekt. Tingsblivelse, på denne måde kan nervesystemet stilles uden for kapitalen, effekter styrer ikke hendes agens indefra ved udløsning af begær, men tværtimod selv at blive materialiseret som effekt i en af agenturets egne kampagner. Ja, hvorfor ikke blive en ting? Hos Benjamin bliver subjektet til i lyset af varens skygge, hos Steyerl stirrer mennesket tilbage på kapitalen gennem varens pupiller selv, objectvision style. Jeg ser disse kvinder som netop sådanne ting. De står omkring som et voldsomt møblement, mens mændene turer rundt i deres handragter og krammer og gør ved, skubber rundt blandt disse objekters flakkende laserblikke. Denne vanvittige kønsdynamik virker ligeså koreograferet som deres fremførsler, selvom den ikke bringes til torvs. Ikke plansat, og dog alligevel så kompositorisk. Men jeg holder ikke ud at hænge i denne voldsramte serenade meget længere. Jeg efterlader således dette verdensspørgsmål i liggestolen. Det er bestemt ikke en afslap.

I stedet vil jeg tegne Beslutningen. Disse lydlige mennesker formår at udsige noget om en generation af kroppe og subjekter og deres relation til teknologi, medier og kapital, som få billedkunstnere gør herhjemme i dag. Hvis der overhovedet findes en (sen i komme) post-internet herhjemme, så er det disse kontorramte musikanter der fylder den med mest nærvær, og kvalificerer hvad det vil sige når formdannelse byttes ud med materialeblivelse, og kunst til samtidsliv. Af Med Hovedet er nu lukket, konverteret til reality. Dette er en hyldest til deres effekter, en dyb lammer i deres lårbasser, og en spytklat i ansigtet på alt jeg ikke formår at bringe frem i min forståelse af dem.

Alt dette du har sat mig i vold, ser jeg som rester af en proces, der ikke havde som mål at præsentere en klapsammen. Men netop som en logisk følge af en organisk

porteføljes nødvendigvis ikke strømlignede Lol Beslutninger og deres formålsparagraf at lære ud højt. Men jeg er jo også Slaskeskal, ikke at forglemme, mit syn skyller bort med alle disse vandfald og sluser, evner end ikke at holde på et selv i dette tidevand.

≈

Skrevet ind af Honza Hoeck med ord, billeder, handlinger, musik, malerier og skulpturer fra Emil Elg, Bjarke Valentin, G Djeep, Flygtningene på E45, Don Draper, Simon Latz, Pernille Abd-el Dayem, Watermark, Lasse Latz, Eagles of Death Metal, Cæcilie Højbjerg Poulsen, Ulrik Schmidt, Peter AG, Hito Steyerl, Asger Hartvig, Deleuze & Guattari, Nina Cristante, First Flush, Robert Barry, Daesh, Magnus Kaslov, Visage, Jørgen Leth, Mira Winding, J. G. Ballard, Asger Valentin, Dreamworks, Lars Arnfred Fynboe, Escher, Holger Hartvig, Janus Høm, Marianne Femerling, Andreas Führer, Gilbert Hoeck, Carl Johan Jacobsen, KLD Repro, Synd og Skam og mon ikke også Claus Haxholm. Fotos: Honza Hoeck og Magnus Kaslov, redigering Honza Hoeck.